

Na temelju članka 31. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora („Narodne novine“, broj 28/96), Vlada Republike Hrvatske je na sjednici održanoj _____ donijela

ODLUKU

o objavljivanju Međunarodne konvencije o sprječavanju krivotvorenja novca, koje je Republika Hrvatska stranka na temelju notifikacije o sukcesiji

I.

Notifikacijom o sukcesiji Republika Hrvatska stranka je Međunarodne konvencije o sprječavanju krivotvorenja novca (Ženeva, 20. travnja 1929.) od 8. listopada 1991. godine.

II.

Tekst međunarodnog ugovora iz točke I. ove Odluke u izvorniku na engleskom jeziku i u prijevodu na hrvatski jezik glasi:

MEĐUNARODNA KONVENCIJA O SPRJEČAVANJU KRIVOTVORENJA NOVCA

I DIO

Članak 1.

Visoke ugovorne stranke priznaju pravila određena u I. dijelu ove Konvencije kao najučinkovitije sredstvo kojim se, u sadašnjim okolnostima, osigurava sprječavanje i kažnjavanje prekršaja krivotvorenja novca.

Članak 2.

U ovoj se Konvenciji podrazumijeva da riječ "novac" označava papirnati novac (uključujući novčanice) i metalni novac, čiji je optjecaj ovlašten zakonom.

Članak 3.

Kao neposredna kaznena djela trebaju se kažnjavati:

1. svaka prijevarena izrada ili mijenjanje novca, bez obzira na način;
2. prijevarno stavljanje u optjecaj krivotvorenog novca;
3. unošenje u zemlju ili primanje odnosno pribavljanje krivotvorenog novca s ciljem njegovog stavljanja u optjecaj i uz spoznaju da se radi o krivotvorenom novcu;
4. pokušaj da se počini neko od prethodno navedenih djela odnosno namjerno sudjelovanje u nekom od prethodno navedenih djela;

5. prijevarena izrada, primanje odnosno pribavljanje instrumenata ili drugih predmeta posebno prilagođenih za krivotvorenje ili mijenjanje novca.

Članak 4.

Svako pojedinačno djelo navedeno u članku 3., ako je počinjeno u različitim zemljama, treba biti smatrano zasebnim prekršajem.

Članak 5.

Ne smije se praviti razlika u rasponu kazni za prekršaje iz članka 3. između djela koja se odnose na domaći novac s jedne strane i onih koja se odnose na strani novac; ova odredba ne smije ovisiti o bilo kakvom uvjetu uzajamnog tretmana propisanog zakonom ili međunarodnim ugovorom.

Članak 6.

U zemljama u kojima se priznaje načelo međunarodnog priznavanja prethodnih presuda, strane presude za prekršaje iz članka 3., unutar uvjeta propisanih domaćim zakonima, trebaju biti priznate za potrebe utvrđivanja opetovanog kaznenog djela.

Članak 7.

Ukoliko je prema domaćim zakonima "građanskim strankama" dozvoljen pristup, tada strane "građanske stranke", uključujući ako je potrebno i Visoku ugovornu stranku čiji je novac bio krivotvoren, trebaju imati sva prava koja stanovnicima daju zakoni zemlje u kojoj se provodi suđenje relevantnog slučaja.

Članak 8.

U zemljama u kojima se ne priznaje načelo izručenja državljana, državljani koji su se vratili na državno područje svoje zemlje nakon što su u inozemstvu počinili neki od prekršaja iz članka 3. trebaju biti kažnjeni na isti način kao da su prekršaj počinili na svom državnom području, čak i u slučaju ako je počinitelj državljanstvo stekao nakon što je počinio prekršaj.

Ova se odredba ne primjenjuje ako, u sličnom slučaju, izručenje stranca ne može biti odobreno.

Članak 9.

Stranci koji su u inozemstvu počinili neki od prekršaja iz članka 3., i koji su na teritoriju zemlje čije interno zakonodavstvo kao opće pravilo priznaje načelo gonjenja prekršaja počinjenih u inozemstvu, trebaju biti kažnjeni na isti način kao da je prekršaj počinjen na državnom području te zemlje.

Obveza pokretanja postupka ovisi o uvjetu da je izručenje zatraženo i da zemlja kojoj je zahtjev za izručenje podnesen ne može predati optuženu osobu zbog nekog razloga koji nije povezan s počinjenim prekršajem.

Članak 10.

Smatra se da su prekršaji iz članka 3. uključeni u kaznena djela koja podliježu izručenju prema bilo kojem međunarodnom ugovoru o izručenju koji je bio sklopljen, odnosno koji može biti sklopljen, između bilo kojih Visokih ugovornih stranaka.

Visoke ugovorne stranke koje ne uvjetuju izručenje postojanjem međunarodnog ugovora ili uzajamnošću, odsad nadalje priznaju prekršaje iz članka 3. kao slučajeve koji podliježu međusobnom izručenju.

Izručenje se odobrava u skladu sa zakonima zemlje kojoj je podnesen zahtjev za izručenje.

Članak 11.

Krivotvoreni novac, kao i instrumenti ili drugi predmeti iz članka 3. stavka 5. trebaju biti zaplijenjeni i konfiscirani. Nakon konfiskacije, taj novac, instrumenti ili ostali predmeti trebaju na zahtjev biti predani vladi ili emisijskoj banci o čijem se novcu radi, osim predmeta čije je zadržavanje za potrebe dokumentiranja propisano zakonom zemlje u kojoj je pokrenuto gonjenje, te bilo kojih primjeraka za koje se smatra uputnim da budu preneseni u Središnji ured naveden u članku 12. U svakom slučaju, sve takve predmete treba učiniti neupotrebljivim.

Članak 12.

U svakoj zemlji, u okviru njezinih domaćih zakona, jedan središnji ured treba organizirati istrage o predmetu krivotvorenja.

Taj središnji ured treba biti usko povezan:

- (a) s institucijama koje izdaju novac;
- (b) s policijskim vlastima unutar zemlje;
- (c) sa središnjim uredima ostalih zemalja.

Središnji ured treba u svakoj zemlji centralizirati sve informacije koje po svojoj prirodi olakšavaju istraživanje, sprječavanje i kažnjavanje krivotvorenja novca.

Članak 13.

Središnji uredi različitih zemalja trebaju izravno međusobno korespondirati.

Članak 14.

Svaki središnji ured treba, ukoliko to smatra korisnim, središnjim uredima ostalih zemalja dostaviti komplet poništenih primjeraka efektivnog novca svoje zemlje.

U okviru istog ograničenja, središnji ured treba redovno obavještavati središnje urede stranih zemalja, uz navođenje svih potrebnih pojedinosti, o:

(a) novim izdanjima novca u svojoj zemlji;

(b) povlačenju novca iz optjecaja, zbog toga što je zastarjela ili zbog drugih razloga.

Osim u slučajevima koji su od isključivo lokalnog značaja, svaki središnji ured treba, ukoliko to smatra korisnim, obavijestiti središnje urede stranih zemalja o:

1. svakom otkriću krivotvorenog novca. Uz obavijest o krivotvorenim novčanicama dostavlja se i tehnički opis krivotvorina, koji može dati samo institucija čije su novčanice krivotvorene. Potrebno je dostaviti i fotografsku reprodukciju ili, ako je moguće, primjerak krivotvorene novčanice. U hitnim slučajevima, obavijest i kratak opis mogu zainteresiranim središnjim uredima diskretno dostaviti policijske vlasti, što ne isključuje prethodno navedenu obavijest i tehnički opis;
2. istragama i gonjenjima u slučajevima krivotvorenja, te uhićenjima, presudama i izgonima krivotvoritelja, uz, ako je moguće, bilješku o njihovim kretanjima, zajedno s detaljima koji mogu biti korisni, a posebice njihov opis, otisci prstiju i fotografije;
3. detaljima vezanim uz otkrića krivotvorina, uz napomenu je li bilo moguće zaplijeniti sav krivotvoreni novac koji je bio stavljen u optjecaj.

Članak 15.

Radi osiguranja, poboljšanja i razvoja izravne međunarodne suradnje u sprječavanju i kažnjavanju krivotvorenja novca, predstavnici središnjih ureda Visokih ugovornih stranaka trebaju povremeno održavati konferencije na kojima će sudjelovati predstavnici emisijskih banaka i zainteresiranih središnjih vlasti. Tema jedne od tih konferencija može biti organizacija i nadzor središnjeg međunarodnog informativnog ureda.

Članak 16.

Prijenos pisanih zahtjeva u svezi s prekršajima iz članka 3. treba biti obavljen:

- (a) po mogućnosti izravnom komunikacijom između sudskih vlasti, a ako je moguće putem središnjih ureda;
- (b) izravnom korespondencijom između ministara pravosuđa dviju zemalja ili izravnim priopćenjem koje vlasti zemlje koja podnosi zahtjev dostavljaju ministru pravosuđa zemlje kojoj se zahtjev podnosi;
- (c) putem diplomatskog ili konzularnog predstavnika zemlje koja podnosi zahtjev u zemlji kojoj se zahtjev podnosi; taj predstavnik treba poslati pisane zahtjeve izravno nadležnim sudskim vlastima ili vlastima koje je imenovala vlada države kojoj se podnosi zahtjev, a izravno od tih vlasti prima isprave koji prikazuju izvršenje pisanih zahtjeva.

U slučajevima navedenim u a) i c), preslika pisanih zahtjeva uvijek se istovremeno šalje najvišoj vlasti zemlje kojoj je podnesen zahtjev.

Ako nije dogovoreno drugačije, pisani zahtjevi sastavljaju se na jeziku vlasti koja podnosi zahtjev, uvijek pod uvjetom da zemlja kojoj je zahtjev podnesen može zahtijevati prijevod zahtjeva na vlastitom jeziku, čiju točnost ovjeravaju vlasti koje podnose zahtjev.

Svaka Visoka ugovorna stranka obavijestit će svaku Visoku ugovornu stranku o načinu odnosno načinima prethodno spomenutog prijenosa koje će priznavati u vezi s pisanim zahtjevima te Visoke ugovorne stranke.

Dok Visoka ugovorna stranka ne dostavi takvu obavijest na snazi će biti postupak u vezi s pisanim zahtjevima koji se primjenjuje u toj Visokoj ugovornoj stranki.

Izvršavanje pisanih zahtjeva ne podliježe plaćanju poreza ili troškova bilo koje vrste osim troškova stručnjaka.

Ništa se u ovom članku neće tumačiti kao obveza Visokih ugovornih stranaka da u kaznenopravnim pitanjima usvoje bilo koji oblik ili metode dokazivanja koji su u suprotnosti s njihovim zakonima.

Članak 17.

Sudjelovanje Visoke ugovorne stranke u ovoj Konvenciji neće se tumačiti tako da utječe na stajalište Visoke ugovorne stranke o općem pitanju kaznenopravne nadležnosti kao pitanju međunarodnog prava.

Članak 18.

Ova Konvencija ne utječe na načelo da prekršaji iz članka 3. trebaju u svakoj zemlji, bez da ikada mogu postati nekažnjivi, biti definirani, gonjeni i kažnjeni u skladu s općim pravilima njezinog domaćeg prava.

II DIO

Članak 19.

Visoke ugovorne stranke suglasne su da bilo koji sporovi koji među njima mogu nastati u vezi s tumačenjem ili primjenom ove Konvencije budu, ako se ne mogu riješiti izravnim pregovorima, upućeni na odlučivanje Stalnom sudu međunarodne pravde. Ako bilo koja Visoka ugovorna stranka ili sve Visoke ugovorne stranke koje sudjeluju u tom sporu nisu stranke Protokola od 16. prosinca 1920. koji se odnosi na Stalni sud međunarodne pravde, spor se upućuje, prema izboru stranaka i u skladu s ustavnim postupcima svake stranke, Stalnom sudu međunarodne pravde ili arbitražnom sudu osnovanom u skladu s Konvencijom od 18. listopada 1907. o mirnom rješavanju međunarodnih sporova, ili nekom drugom arbitražnom sudu.

Članak 20.

Ova Konvencija, čiji su francuski i engleski tekstovi jednako vjerodostojni, nosit će današnji datum. Do 31. prosinca 1929. bit će otvorena za potpisivanje u ime svake članice Lige naroda, te u ime bilo koje države nečlanice koja je na Konferenciji na kojoj je sastavljena ova Konvencija imala predstavnika ili kojoj je Vijeće Lige naroda dostavilo presliku Konvencije.

Konvencija će biti ratificirana, a isprave o ratifikaciji bit će dostavljene glavnom tajniku Lige naroda koji će o njihovom primitku obavijestiti sve članice Lige i prethodno spomenute države nečlanice.

Članak 21.

Nakon 1. siječnja 1930. ova će Konvencija biti otvorena za pristupanje u ime bilo koje članice Lige naroda i bilo koje države nečlanice iz članka 20. u čije ime Konvencija nije bila potpisana.

Isprave o pristupanju bit će dostavljene glavnom tajniku Lige naroda koji će o njihovom primitku obavijestiti sve članice Lige i države nečlanice iz članka 20.

Članak 22.

Zemlje koje su spremne ratificirati Konvenciju prema drugom stavku članka 20. ili pristupiti Konvenciji prema članku 21., ali žele imati mogućnost iskazivanja bilo kakvih rezervi s obzirom na primjenu Konvencije mogu o tome obavijestiti glavnog tajnika Lige naroda, koji će te rezerve priopćiti Visokim ugovornim strankama u čije su ime isprave o ratifikaciji ili pristupu položene i upitati ih o eventualnim prigovorima na te rezerve. Ako u roku od šest mjeseci od datuma priopćenja glavnog tajnika ne budu zaprimljeni nikakvi prigovori, smatrat će se da je sudjelovanje u Konvenciji zemlje koja je iskazala rezervu prihvaćeno od strane drugih Visokih ugovornih stranaka na koje se ta rezerva odnosi.

Članak 23.

Ratifikacija ili pristupanje ovoj Konvenciji od strane svake Visoke ugovorne stranke podrazumijeva da su njezino zakonodavstvo i upravna organizacija u skladu s pravilima sadržanim u Konvenciji.

Članak 24.

Ukoliko jedna od Visokih ugovornih stranaka ne da suprotnu izjavu u trenutku potpisivanja, ratifikacije ili pristupa, odredbe ove Konvencije neće se primjenjivati na kolonije, prekomorske teritorije, protektorate ili teritorije pod sizerenitetom ili mandatom.

Ipak, Visoke ugovorne stranke zadržavaju pravo da pristupe Konvenciji, u skladu s odredbama članka 21. i 23. u ime svojih kolonija, prekomorskih teritorija, protektorata, teritorija pod sizerenitetom ili mandatom. Zadržavaju i pravo da taj pristup zasebno otkažu u skladu s odredbama članka 27.

Članak 25.

Ova Konvencija neće stupiti na snagu dok ne bude položeno pet isprava o ratifikaciji ili pristupu u ime članica Lige naroda ili država nečlanica. Datum stupanja na snagu Konvencije bit će devedeseti dan od datuma na koji je glavni tajnik Lige naroda primio petu ispravu o ratifikaciji ili pristupu.

Članak 26.

Nakon što Konvencija stupi na snagu u skladu s člankom 25. svaka sljedeća ratifikacija ili pristup stupit će na snagu devedeseti dan od datuma na koji ih je glavni tajnik Lige naroda primio.

Članak 27.

Ova Konvencija može biti otkazana u ime bilo koje članice Lige naroda ili države nečlanice pisanom obaviješću upućenom glavnom tajniku Lige naroda, koji će o tome obavijestiti sve članice Lige i države nečlanice iz članka 20. Otkaz stupa na snagu godinu dana od datuma na koji ga je primio glavni tajnik Lige naroda, a odnosi se samo na Visoku ugovornu stranku u čije je ime dostavljena pisana obavijest.

Članak 28.

Ova će Konvencija biti registrirana u Tajništvu Lige naroda na datum njezina stupanja na snagu.

U POTVRDU TOGA prethodno spomenuti opunomoćenici potpisali su ovu Konvenciju.

Sastavljeno u Ženevi, na dvadeseti dan mjeseca travnja tisuću devetsto dvadeset i devete u jednom primjerku koji će biti položen u arhivi Tajništva Lige naroda, a čiji će ovjereni prijepisi biti dostavljeni svim članicama Lige i državama nečlanicama iz članka 20.

INTERNATIONAL CONVENTION FOR THE SUPPRESSION OF COUNTERFEITING CURRENCY

PART I

Article 1.

The High Contracting Parties recognise the rules laid down in Part I of this Convention as the most effective means in present circumstances of ensuring the prevention and punishment of the offence of counterfeiting currency.

Article 2.

In the present Convention, the word "currency" is understood to mean paper money (including banknotes) and metallic money, the circulation of which is legally authorised.

Article 3.

The following should be punishable as ordinary crimes:

1. Any fraudulent making or altering of currency, whatever means are employed;
2. The fraudulent uttering of counterfeit currency;
3. The introduction into a country of or the receiving or obtaining counterfeit currency with a view to uttering the same and with knowledge that it is counterfeit;
4. Attempts to commit, and any intentional participation in, the foregoing acts;

5. The fraudulent making, receiving or obtaining of instruments or other articles peculiarly adapted for the counterfeiting or altering of currency.

Article 4.

Each of the acts mentioned in Article 3, if they are committed in different countries, should be considered as a distinct offence.

Article 5.

No distinction should be made in the scale of punishments for offences referred to in Article 3 between acts relating to domestic currency on the one hand and to foreign currency on the other; this provision may not be made subject to any condition of reciprocal treatment by law or by treaty.

Article 6.

In countries where the principle of the international recognition of previous convictions is recognised, foreign convictions for the offences referred to in Article 3 should, within the conditions prescribed by domestic law, be recognised for the purpose of establishing habitual criminality.

Article 7.

In so far as "civil parties" are admitted under the domestic law, foreign "civil parties", including, if necessary, the High Contracting Party whose money has been counterfeited, should be entitled to all rights allowed to inhabitants by the laws of the country in which the case is tried.

Article 8.

In countries where the principle of the extradition of nationals is not recognised, nationals who have returned to the territory of their own country after the commission abroad of an offence referred to in Article 3 should be punishable in the same manner as if the offence had been committed in their own territory, even in a case where the offender has acquired his nationality after the commission of the offence.

This provision does not apply if, in a similar case, the extradition of a foreigner could not be granted.

Article 9.

Foreigners who have committed abroad any offence referred to in Article 3, and who are in the territory of a country whose internal legislation recognises as a general rule the principle of the prosecution of offences committed abroad, should be punishable in the same way as if the offence had been committed in the territory of that country.

The obligation to take proceedings is subject to the condition that extradition has been requested and that the country to which application is made cannot hand over the person accused for some reason which has no connection with the offence.

Article 10.

The offences referred to in Article 3 shall be deemed to be included as extradition crimes in any extradition treaty which has been or may hereafter be concluded between any of the High Contracting Parties.

The High Contracting Parties who do not make extradition conditional on the existence of a treaty or reciprocity, henceforward recognise the offences referred to in Article 3 as cases of extradition as between themselves.

Extradition shall be granted in conformity with the law of the country to which application is made.

Article 11.

Counterfeit currency, as well as instruments or other articles referred to in Article 3(5), should be seized and confiscated. Such currency, instruments or other articles should, after confiscation, be handed over on request either to the Government or bank of issue whose currency is in question, with the exception of exhibits whose preservation as a matter of record is required by the law of the country where the prosecution took place, and any specimens whose transmission to the Central Office mentioned in Article 12 may be deemed advisable. In any event, all such articles should be rendered incapable of use.

Article 12.

In every country, within the framework of its domestic law, investigations on the subject of counterfeiting should be organised by a central office.

This central office should be in close contact:

- (a) With the institutions issuing currency;
- (b) With the police authorities within the country;
- (c) With the central offices of other countries.

It should centralise, in each country, all information of a nature to facilitate the investigation, prevention and punishment of counterfeiting currency.

Article 13.

The central offices of the different countries should correspond directly with each other.

Article 14.

Each central office should, so far as it considers expedient, forward to the central offices of the other countries a set of cancelled specimens of the actual currency of its own country.

It should, subject to the same limitation, regularly notify to the central offices in foreign countries, giving all necessary particulars:

- (a) New currency issues made in its country;

(b) The withdrawal of currency from circulation, whether as out of date or otherwise;

Except in cases of purely local interest, each central office should, so far as it thinks expedient, notify to the central offices in foreign countries:

1. Any discovery of counterfeit currency. Notification of the forgery of bank or currency notes shall be accompanied by a technical description of the forgeries, to be provided solely by the institution whose notes have been forged. A photographic reproduction or, if possible, a specimen forged note should be transmitted. In urgent cases, a notification and a brief description made by the police authorities may be discreetly communicated to the central offices interested without prejudice to the notification and technical description mentioned above;
2. Investigation and prosecutions in cases of counterfeiting, and arrests, convictions and expulsions of counterfeiters, and also, where possible, their movements, together with any details which may be of use, and in particular their descriptions, finger-prints and photographs;
3. Details of discoveries of forgeries, stating whether it has been possible to seize all the counterfeit currency put into circulation.

Article 15.

In order to ensure, improve and develop direct international cooperation in the prevention and punishment of counterfeiting currency, the representatives of the central offices of the High Contracting Parties should from time to time hold conferences with the participation of representatives of the banks of issue and of the central authorities concerned. The organisation and supervision of a central international information office may form the subject of one of these conferences.

Article 16.

The transmission of letters of request relating to offences referred to in Article 3 should be effected:

- (a) Preferably by direct communication between the judicial authorities, through the central offices where possible;
- (b) By direct correspondence between the Ministers of Justice of the two countries, or by direct communication from the authority of the country making the request to the Minister of Justice of the country to which the request is made;
- (c) Through the diplomatic or consular representative of the country making the request in the country to which the request is made; this representative shall send the letters of request direct to the competent judicial authority or to the authority appointed by the Government of the country to which the request is made, and shall receive direct from such authority the papers showing the execution of the letters of request.

In cases (a) and (c), a copy of the letters of request shall always be sent simultaneously to the superior authority of the country to which application is made.

Unless otherwise agreed, the letters of request shall be drawn up in the language of the authority making the request, provided always that the country to which the request is made may require a translation in its own language, certified correct by the authority making the request.

Each High Contracting Party shall notify to each of the other High Contracting Parties the method or methods of transmission mentioned above which it will recognise for the letters of request of the latter High Contracting Party.

Until such notification is made by a High Contracting Party, its existing procedure in regard to letters of request shall remain in force.

Execution of letters of request shall not be subject to payment of taxes or expenses of any nature whatever other than expenses of experts.

Nothing in the present article shall be construed as an undertaking on the part of the High Contracting Parties to adopt in criminal matters any form or methods of proof contrary to their laws.

Article 17.

The participation of a High Contracting Party in the present Convention shall not be interpreted as affecting that Party's attitude on the general question of criminal jurisdiction as a question of international law.

Article 18.

The present Convention does not affect the principle that the offences referred to in Article 3 should in each country, without ever being allowed impunity, be defined, prosecuted and punished in conformity with the general rules of its domestic law.

PART II

Article 19.

The High Contracting Parties agree that any disputes which might arise between them relating to the interpretation or application of this Convention shall, if they cannot be settled by direct negotiation, be referred for decision to the Permanent Court of International Justice. In case any or all of the High Contracting Parties to such a dispute should not be parties to the Protocol bearing the date of December 16th, 1920, relating to the Permanent Court of International Justice, the dispute shall be referred, at the choice of the parties and in accordance with the constitutional procedure of each party, either to the Permanent Court of International Justice or to a court of arbitration constituted in accordance with the Convention of October 18th, 1907, for the Pacific Settlement of International Disputes, or to some other court of arbitration.

Article 20.

The present Convention, of which the French and English texts are both authentic, shall bear today's date. Until the 31st day of December 1929, it shall be open for signature on behalf of any Member of the League of Nations and on behalf of any non-member State which was represented at the Conference which elaborated the present Convention or to which a copy is communicated by the Council of the League of Nations.

It shall be ratified, and the instruments of ratification shall be transmitted to the Secretary-General of the League of Nations, who will notify their receipt to all the Members of the League and to the non-member States aforesaid.

Article 21.

After the 1st day of January 1930, the present Convention shall be open to accession on behalf of any Member of the League of Nations and any of the non-member States referred to in Article 20 on whose behalf it has not been signed.

The instruments of accession shall be transmitted to the Secretary-General of the League of Nations, who will notify their receipt to all the Members of the League and to the non-member States referred to in Article 20.

Article 22.

The countries which are ready to ratify the Convention under the second paragraph of Article 20 or to accede to the Convention under Article 21 but desire to be allowed to make any reservations with regard to the application of the Convention may inform the Secretary-General of the League of Nations to this effect, who shall forthwith communicate such reservations to the High Contracting Parties on whose behalf ratifications or accessions have been deposited and enquire whether they have any objection thereto. If within six months of the date of the communication of the Secretary-General no objections have been received, the participation in the Convention of the country making the reservation shall be deemed to have been accepted by the other High Contracting Parties subject to the said reservation.

Article 23.

Ratification of or accession to the present Convention by any High Contracting Party implies that its legislation and its administrative organisation are in conformity with the rules contained in the Convention.

Article 24.

In the absence of a contrary declaration by one of the High Contracting Parties at the time of signature, ratification or accession, the provisions of the present Convention shall not apply to colonies, overseas territories, protectorates or territories under suzerainty or mandate.

Nevertheless, the High Contracting Parties reserve the right to accede to the Convention, in accordance with the provisions of Articles 21 and 23, for their colonies, overseas territories, protectorates or territories under suzerainty or mandate. They also reserve the right to denounce it separately in accordance with the provisions of Article 27.

Article 25.

The present Convention shall not come into force until five ratifications or accessions on behalf of Members of the League of Nations or non-member States have been deposited. The date of its coming into force shall be the ninetieth day after the receipt by the Secretary-General of the League of Nations of the fifth ratification or accession.

Article 26.

After the coming into force of the Convention in accordance with Article 25, each subsequent ratification or accession shall take effect on the ninetieth day from the date of its receipt by the Secretary-General of the League of Nations.

Article 27.

The present Convention may be denounced on behalf of any Member of the League of Nations or non-member State by a notification in writing addressed to the Secretary-General of the League of Nations, who will inform all the Members of the League and the non-member States referred to in Article 20. Such denunciation shall take effect one year after the date of its receipt by the Secretary-General of the League of Nations, and shall operate only in respect of the High Contracting Party on whose behalf it was notified.

Article 28.

The present Convention shall be registered by the Secretariat of the League of Nations on the date of its coming into force.

IN FAITH WHEREOF the above-mentioned Plenipotentiaries have signed the present Convention.

DONE at Geneva, the twentieth day of April, one thousand nine hundred and twenty-nine, in a single copy, which will remain deposited in the archives of the Secretariat of the League of Nations, and of which certified copies will be transmitted to all the Members of the League and to the non-member States referred to in Article 20.

III.

Ova Odluka objavit će se u „Narodnim novinama“.

Klasa.
Urbroj:
Zagreb,

Predsjednik
dr. sc. Ivo Sanader